

Okumanın Düğünü

Seher SOYLU

Start verilmişti. Yenimahalle Kaymakamı Hayati Soylu, “Okumanın düğünü var, bir nevi düğünümüz var Seher” demişti.

Eşim Yenimahalle kaymakamı iken; o an görevde olan Cumhurbaşkanımız Ahmet Necdet Sezer’in eşleri Semra Hanımefendi'nin başlattığı okuma yazma seferberliğinde, çorbada benimde tuzum olsun istedim. Eşime; halk eğitim kervanı olarak, öğrenci kayıt işlemi için ev ev dolaşmalara bende katılmak istiyorum dedim. Gerekli istişareler sonucu ilk olarak okuma yazma oranının en düşük olduğu yer olan Yenimahalle ilçemizin Şentepe Mahallesi'ni ziyaret etmeye karar verdik.

Sözleştiğimiz üzere bir minibus tahsis edildi. Öğretmen arkadaşlarla hep birlikte sabahla öğle arası 11 civarında Şentepe'deyiz. Mahalle aralarında dolaşırken bir grup hanımın bir araya gelerek evin birinin önünde muhabbet ettiklerini görünce hemen arabadan inip, yanlarına vardık. Kendilerine, geliş nedenimizin okuma yazma bilmeyenler için devletin başlattığı “okuma-yazma seferberliği” olduğunu, neler yapacağımızı anlatmaya başladık. Genç bir bayan “ben çok isterim, çocuklar ne olacak” dediğinde. Sizler sınıflarınızda okuma yazma öğrenirken, yandaki bir sınıfta çocuk gelişim öğretmenleri de çocuklarınızı eğitecek, dedik. Bir diğeri “biz ancak karnımızı doyuruyoruz.” Yol parası, defter, kitap dediğinde hepsini devlet karşılayacak. Okullar mahalle aralarında olacak, minibusle evlerinizden alınacak ve tekrar evlerinize bırakılacaksınız. Defter, kalem, silgi, kitap, masrafları devlet tarafından karşılanacak, dedik. O an hanımların

gözlerindeki ışık görülmeye değerdi. Kayıtlar alınmaya başladı. İsim isim adresleri not alındı. O anda orta yaşlı bir hanım; sanıyorum 55 yaşlarında vardı. “Ben otobüse binerken adresi ona buna sormaktan usandım. Bizim adama sorayım, olur derse benide yazın” diyerek oturduğu yerin tam karşısındaki evine gitmek üzere hamle yaptığı anda, öğretmenlere bir göz işaretiyle arkasından, avlu kapısından içeri girdik. Eşine; “biraz dışarı gel hele devlet, okuma, yazma kursu açıyormuş, iznin olursa bende gitmek istiyorum. Bak kaymakamın hanımı, öğretmenler gelmişler” dediğinde; içerden gelen gür bir ses kulaklarımızı çınlattı. Bugün bu anımı yazarken bile dün gibi o ses kulaklarımda yankılanıyor sanki. “Kapat pencereyi, kapıyı yankesicidir. Ne gezer kaymakamın hanımı burada” dedi. Bir anda kararlı gür bir sesle, “lütfen! dışarı çıkar mısınız tanışalım, konuşalım” dedim. Hiç hükümet konağına gitmedin mi? ya da bir yakının herhangi bir nedenle Yenimahalle kaymakamlığına gitmedi mi? sor, Hayati Soylu şu an Yenimahalle kaymakamı, bende onun eşiyim kimliğimi göstereyim dedim. İkna oldu. Kayıt yapıldı, buradaki çalışmalar çok güzel sonuç verdi. Katılım oranı süperdi. Hepimiz çok mutluyduk. Ben zaman zaman dönemin Ankara Valisi Yahya Gür'ün eşi rahmet olsun, Huriye Hanım'ı arayarak bilgi veriyordum. Günler haftalar geçti böylece...

Sıra; “Okumanın Düğünü” olsun diyen eşimin organize ettiği Devlet büyüklerimizi davet ettiğimiz organizasyona gelmişti. Okuma yazma kurslarına katılan ve dördüncü çoçuğunu dünyaya getirmek üzere gün

sayan genç bir annenin nikâhsız yaşadığını ve nüfus kayıtlarının Kars'ta olduğunu öğrenen kaymakam bey Kars vali yardımcılığından ricada bulundu. Nüfusa kayıtlı olduğu yerden nüfus bilgilerini getirterek o gün nikâhlarının da kıyılmasını sağladı. Devlet büyüklerimizin de katılımcı olduğu törende ve onların şahitliğinde, bizler belli etmesek de annenin her an bebek olacak görüntüsü, anneden çok bizleri heyecanlandırıyordu.

O anda yanında oturduğum Semra Hanım bana dönerek, “ben çok heyecanlandım, ya heyecandan sahnede doğum yaparsa” dediğinde hanımefendi hiç endişe etmeyin, Sağlık Ocağı Başkanı Dr. Vahap Şahin ambulans ve sağlık ekibi kapıda olası bir durumda hazır bekliyorlar dedim. Anne iki mutluluğu bir arada yaşamının sevinciyle öyle huzur içinde öylesine coşkuluymuş ki, bu mutluluğu bizde heyecanla izliyorduk. Nikâhı kıyılıyor, okuma yazma öğrenmiş, henüz dünyaya gelmemiş bebeği bir nevi anneye uğur getiriyordu.

Tören; yaşadığımız bu heyecanlarla çok güzel bir şekilde geçmiş, gülen gözler, yüzler salonun dört bir yanında “Okumanın Düğününe” güzellik katmıştı.

Sıra uğurlamaya gelmişti, Salondan çıkmışta teşekkür ettikleri için kendilerine ve katılımcılara teşekkür ettim. Güzel bir projede gönüllü olarak çalışmak beni çok mutlu etmişti. Güle güle demek için elimi uzattığımda, Semra Hanım tuttuğu elimin üzerine diğerini de koyarak, sımsıcak bir bakışla “sizin gibi kaymakam eşlerine ihtiyacımız var” dedi. O anda hissettim ki çorbada gerçekten benim de tuzum olmuştu.